Motto:

„Nu trebuie să răscolim trecutul! Celui care va pomeni trecutul – să i se scoată un ochi! iar celui care îl va uita – să i se scoată amândoi!
Alexandr Soljeniţîn – Arhipelagul Gulag”.

PROGRAM DE CRIZĂ

Abdull îngenunche pe covorul din faţa divanului şi se plecă până îl atinse cu fruntea. Era obosit flămând dar mai mult decât atât era deznădăjduit pentru nereuşita lor. Nu-i păsa de viaţa lui şi a tovarăşilor săi, putea să le facă orice, să-i ucidă, să-i jupoaie şi să le presare sare pe carnea vie, putea să le taie nasurile şi urechile ba chiar şi boaşele, să-i lase ciungi ori ologi, n-avea importanţă! Important era că fuseseră trimişi să-l aducă pe englezul ăla în tabără şi ei nu reuşiseră să îndeplinească porunca… Dăduseră chix în cel mai lamentabil mod posibil!

— L-aţi adus? îl întrebă indiferent omul căruia i se închinase.

— L-am adus stăpâne, murmură Abdul simţind cum o ghiară nemiloasă îi împiedică respiraţia şi pământul îi fuge de sub picioare.

— Şi unde l-aţi lăsat să aştepte? Ţi-am spus că întrevederea asta e cât se poate de urgentă!

— E afară stăpâne…

— Atunci ce mai aştepţi?! Adu-l aici!

— Stăpâne, iertare stăpâne dar ghiaurul e mort…

— Ce?! Ce-ai spus, n-am înţeles oare eu bine? sări în picioare omul cu straie bogate care stătuse tolănit pe divan.

— L-am găsit nu departe de aici stăpâne… Era mort, probabil un scorpion… Nu ţi-am îndeplinit porunca aşa că aşteptăm toţi patru să ne pedepseşti… Se înclină din nou cu fruntea până la pământ şi rămase aşa în aşteptarea sentinţei. Oricare ar fi pedeapsa ce ne vei da tot nu va fi destul pentru nesupunerea de care am dat dovadă…

— L-aţi căutat prin buzunare?

Abdul se îndreptă de şale şi scoase din sân un portofel destul de mare burduşit cu hârtii şi un plic mare cafeniu ce mai purta încă sigiliile semn că nu fusese desfăcut.

— Asta-i tot ce am găsit asupra lui în afara unui Colt de 45 stăpâne…

Se răsucea, se zvârcolea fără încetare, făcuse aşternuturile grămadă, perna căzuse lângă pat, doi nasturi de la bluza de pijama se rupseseră dar el nu reuşea să se smulgă din coşmarul care-l chinuise întreaga noapte…! Acum soarele intrase pe fereastră, îl bombarda cu razele lui binefăcătoare dar tot degeaba! Era una din puţinele dimineţi londoneze când soarele îndrăznea să-şi arate faţa şi să scalde cu lumina lui binecuvântată toată suflarea de pe amândouă malurile Tamisei. Se răsuci din nou mai violent şi se prăvăli cât era de lung lângă patul dublu în care în condiţii normale se simţea ceva mai mult decât în largul lui…! gemu şi durerea provocată de lovitura cu capul în noptieră îl trezi. Holbă ochii nevenindu-i să creadă că se află acolo, jos pe parchet lângă patul său, lângă dragul său pat apoi orbit de razele buclucaşe îi închise. Se frecă aidoma unui prunc plângăcios, cu amândoi pumnii, clipi des de mai multe ori şi când crezu că nu mai e niciun pericol de orbire se hotărî să rămână cu ei deschişi. Privi buimac în jurul său la perna ce se odihnea lângă pat la aşternuturile făcute ghemotoc de parcă tocmai trecuse pe acolo expresul de Liverpool, la cartea răsturnată cu coperţile-n sus şi din care se desprinseseră câteva foi, la lampa de căpătâi care zăcea şi ea cu abajurul şi becul sfărâmate, capul îl durea îngrozitor, ochii parcă aveau o tonă de nisip în ei, muşchii păreau că fuseseră supuşi la munci epuizante n-ai multe zile şi mai multe nopţi la rând… Se pipăi acolo unde-l durea şi dădu peste un drăguţ de cucui cât oul de găinuşă de pădure. Gemu din nou şi se ridică cu greu sprijinindu-se cu nădejde de pat. Mătăhăind se îndreptă spre camera de baie, deschise uşa, dădu drumul la apă, pescui un prosop de pe suport îl îmbibă cu apă rece – rece apoi îl stoarse, îl împături şi îşi aplică tratamentul de care ştia încă

din copilărie că face bine la cucuie. Ţinându-se aşa cu o mână pe cap se privi în oglindă… Arăta ca dracu' după un chef cu Johny Walker din belşug şi femei după pofta inimii! Se înapoie în dormitor căznindu-se să meargă cât mai normal. Privi din nou rodul unei nopţi de foială şi coşmar chinuindu-se să-şi amintească dacă nu cumva băuse şi ceva mai multă tărie după cele două beri obişnuite? Se aşeză pe marginea patului şi se masă uşor cu prosopul ud pe umflătura aia dureroasă căznindu-se să ghicească unde se lovise. Mai zăcu aşa în nemişcare o vreme dar până la urmă se hotărî să lase toate gândurile baltă şi să ia viaţa aşa cum era ea, cu bune şi cu rele, cu plăcute şi cu neplăcute, în piept pentru că avea totuşi o zi destul de grea! Verificări contabile, alergătură şi mai trebuia să ajungă şi la editură pentru semnarea contractului în vederea apariţiei noului său volum de proză ştiinţifico-fantastică.

Intră din nou în baie se dezbrăcă de pijamaua îmbibată de transpiraţie şi o îngrămădi împreună cu mai multe boarfe şi prosopul ud în maşina de spălat. apăsă programul rapid şi se vârî sub duş. Apa numai călduţă îi făcu bine. Se şterse cu nădejde îşi trase un şort pe el şi se bărbieri cu grijă. Îl plăcea să aibă faţa netedă ca funduleţul unui bebeluş. Mai privi o dată maşina de spălat şi intră în bucătărie… Îi era foame, o foame de lup nu alta! Câteva felii de pâine prăjită, o omletă din patru ouă, cu şuncă şi brânză olandeză, unt şi gem de coacăze, cafea făcută la ibric, nu-i plăcea la filtru, şi o bere fără alcool erau tot ce reprezenta pentru el micul dejun… Nu exagera niciodată cu mâncarea şi asta nu de teama de a se îngrăşa ori pentru că ar fi stat rău cu finanţele. Avea un metabolism, ceasornic pentru care l-ar fi invidiat orice vedetă iar de bani nu se putea plânge, câştiga destul de mult ba mai şi economisise ceva parale pentru zile negre…! După ce-şi aranjă pe cât putea mai bine şi dormitorul îşi mai turnă o cană zdravănă de cafea îşi aprinse o ţigară şi se aşeză în faţa calculatorului. Era tare mândru de laptopul său şi când era acasă şi voia să mai lucreze câte ceva îl conecta la monitorul cel mare, la L.C.D.-ul Sony care ocupa mai mult de jumătate din birou. Îl porni şi aproape instantaneu pe ecranul monitorului apăru scris cu litere azurii: pasport… pasportplease…

Tastă rapid Jack Daniel… Jack Daniel.

Ecranul se lumină. În colţul din stânga, sus apăru o steluţă roşie clipitoare care până atunci nu mai fusese acolo…

— Ce mama naibii…

— Well come to doors program for save… răspunse monitorul.

— Ei nu că asta-i chiar culmea! zbieră el scos din fire. Ce dracu' s-a întâmplat cu calculatorul ăsta?! De unde a apărut porcăria asta?! Aveam pe el Windows Vista, abia l-am pus de două săptămâni…! Să-mi fi făcut bucuria vreun drăgălaş de haker azi-noapte?!

Dădu un restart şi aşteptă. Monitorul se stinse, rămase aşa fără viaţă preţ de câteva secunde şi reveni cerându-i parola. O tastă dar rezultatul nu diferea deloc faţă de prima încercare…! Vista dispăruse şi în locul programului de la Microsoft avea altceva, ceva cu totul străin lui. Cine naiba mai auzise de Doors for save?!

Se hotărî până la urmă cu riscul să piardă laptopul dacă avea strecurat vreun virus bine camuflat să deschidă programul şi să-l exploreze, numai aşa de curiozitate! Dădu un O.K… Pe ecranul monitorului apăru scris cu litere sângerii:

„Instrucţiuni

Acest program vine în ajutorul vostru pentru a putea stabili cu precizie data şi locul unde pot avea loc atacuri teroriste care pot să se soldeze cu victime umane. Eroarea este de doar 1 – 5 minute ca timp şi de la 10 centimetri până la 10 metri ca spaţiu de desfăşurare. Pentru o mai bună funcţionare este necesar ca aparatul tău să fie conectat la baza de date a Scotland Yard-ului sau la cea a serviciului M.I. 5. Pentru a afla data primului atac terorist apăsaţi control F 10". Se conformă indicaţiei şi pe ecran apăru scris: 24 mai.

— 24 mai… adică astăzi?! sări el răsturnând scaunul ergonomic. Astăzi… dar de ce nu-mi spune şi ora?

Încercă cu un enter. dar nu obţinu niciun rezultat…

— „Trebuie, trebuie s-o fac „gândi el", trebuie să-l sun pe John, fostul meu coleg de şcoală primară… Lucrează doar la M.I. 5 şi poate mă va ajuta el…!"

* * *

Aruncă portofelul doldora pe divan şi se apucă să studieze cu atenţie plicul care era mult mai important pentru el şi oamenii lui. Sigiliile aveau cele două însemne convenite: crucea şi semiluna îngemănate într-o îmbrăţişare de-a dreptul nefirească, pentru cei mai mulţi oameni care le-ar fi văzut, dar cu o adâncă semnificaţie pentru ei, ei care corespundeau planurilor întunecate…! îi aruncă o privire plină de dispreţ omului care mai stătea încă îngenuncheat în faţa sa, cu fruntea lăsată pe covorul gros de Buhara:

— Ieşi, porunci el scurt şi se trânti pe divan. Desfăcu sigiliile, rupse cu atenţie plicul şi extrase hârtiile gălbui din el. Pe măsură ce parcurgea rândurile cu scris mărunt dar foarte ordonat pe faţă i se lăţea un rânjet sinistru, crud, rău prevestitor care lăsa să iasă la iveală două şiruri de dinţi perfecţi, albi şi foarte ascuţiţi… Împături cu atenţie documentele le băgă la locul lor, aruncă plicul pe măsuţa de ceai şi-şi mângâie mulţumit mustaţa neagră stufoasă: Hâm, aşa-i foarte bine… Abdul, strigă el la omul care fusese dat afară dar care rămăsese liniştit lângă intrarea cortului, peste o jumătate de ceas toată lumea la mine!

* * *

Îşi privi ceasul şi abia atunci îşi dădu seama că-i tremură mâinile…!

— E nouă şi jumătate… murmură el, trebuie s-o fac, trebuie, cu orice risc chiar dacă habar n-am ce-i cu programul ăsta nenorocit şi cum a ajuns el la mine… Dacă e un fals ordinar o să mă fac de râs şi gata! Dar dacă e totuşi real şi…

Ridică telefonul şi aşteptă operatoarea al cărei răspuns veni aproape imediat. Îi dădu numărul şi rămase cu receptorul la ureche. Ştia că cei de la M.I.5 verifică mai întâi de toate apelurile apoi după ce se lămuresc asupra numărului şi posesorului acestuia catadicsesc să răspundă… Birocraţie, birocraţie nenorocită de care se prea poate ca Marea Britanie să nu scape niciodată!

I se păru că aude nişte zgomote abia perceptibile pe fir. Voi să-ntrebe cine-i acolo? dar îşi aminti de baleiajele electronice folosite

la verificări şi blocări de linii. Era curios dacă fostul său coleg de şcoală mai era la sediu la ora aceea? Privi din nou ecranul şi tresări! Cum de nu văzuse până atunci?!

„Dacă programul Doors for save nu se activează în primele 120 de ore de la instalare, devine neoperaţional şi se autodistruge. Succes în marea bătălie împotriva terorismului!"

— M.I. 5, auzi de la celălalt capăt al firului, ce doriţi?

Stabiliseră pesemne că linia e curată iar posesorul numărului era o persoană privată, un englez sadea…

— Bună dimineaţa domnule, răspunse el mă numesc Harry Katerway… locuiesc în Londra stra…

— Nu e nevoie de adresă domnule Katerway, cu ce vă putem ajuta?

Aş vrea să vorbesc cu John Foster dacă se poate…

— În ce problemă?

— Aş prefera să i-o spun personal dumnealui dacă nu vă e cu supărare…! ricană Harry.

— Vă-nţeleg domnule dar şeful cel mare este foarte ocupat şi aş fi foarte fericit dacă v-aş putea ajuta fără să mă aleg cu o muştruluială straşnică din partea dumnealui…

— Şeful… şeful cel… cel mă… mare…? se bâlbâi Harry nevenindu-i să creadă ce-i auziseră urechile.

— Da domnule, doar cu domnul Foster doriţi să vorbiţi, nu-i aşa?

— Da, cu el vreau se-nţelege dar nu ştiam că e… De când asta?

— De aproape doi ani domnule, mai precis are un an şi 10 luni de când a fost numit… Şi totuşi nu vreţi să-mi relataţi ce doriţi?

Prin minte îi trecu o idee care îi păru salvatoare:

— Ah, da, aş vrea să-i solicit o întrevedere, ştiţi ne cunoaştem încă din timpul şcolii primare… Eram colegi de clasă, ba un an mi se pare că am stat şi în aceeaşi bancă…

— Să văd ce pot face domnule pentru dumneavoastră… Fiţi bun şi rămâneţi în aşteptare… În urechea lui Harry răsunară acordurile unei melodii lente interpretate la pian. Nu prea avea el chef de muzică

dar nu el era la cârma jocului… Mai sunteţi pe fir domnule Katerway?

— Da, răspunse el nerăbdător.

— Regret dar domnul Foster e-ntr-o şedinţă foarte importantă şi nu poate fi deranjat…

— Bine, bine, chiar foarte bine! se înfurie el. Dacă nu are acum vreme de mine se prea poate ca mâine să aibă tot timpul din lume! Transmite-i din partea celui care i-a fost până astăzi un bun prieten că e vorba de un atac terorist şi mai aştept până la ora 10 fix! Adică doar 16 minute ca să mă caute de data asta el în persoană…! Dacă la ora 10 şi o secundă nu mi-a sunat telefonul ediţiile de prânz vor arunca în aer şi nenorocitul vostru de serviciu şi guvern şi tot!!! Puteţi salva sute, poate chiar mii de vieţi şi voi vă ţineţi de şedinţe sau mai ştiu eu de ce dracu'!?!

— Domnule Kate…

Harry trânti furios receptorul în furcă mai, mai să-l sfărâme şi îşi aprinse cu mâini tremurânde o ţigară. Trase câteva fumuri unul după altul până simţi că s-a mai liniştit. Poate că greşise?! Nu ar fi fost mai bine să-i comunice operatorului sau ce mama naibii mai era ăla de ce voia să apeleze la fostul său coleg? Era sigur că-l va căuta, era sigur că…

Stinse ţigara şi se hotărî să-şi toarne un strop de Jack Daniel, doar un strop, cât să-l mai liniştească să-i dea curaj… Dădu băutura pe gât şi îşi mai aprinse un Dunhill. Erau ţigările lui preferate de ani şi ani de zile deşi prietenii râdeau de el spunând că-s ţigări muiereşti. Lui îi plăceau şi nu-i făceau rău. Nu tuşea dimineaţa aşa cum îi auzea pe mulţi văitându-se şi nici cu gâtul iască nu se trezea…! începu să facă rotocoale din fumul albăstrui. Treaba asta îl deconecta şi-i transmitea o stare de bine… Era la al şaselea rotocol când zbârnâitul strident al telefonului îl readuse cu picioarele pe pământ…

* * *

Auto-utilitara opri lângă anticariat. Era locul ales de şefi. Avea un depozit subteran destul de mare, era cât se poate de bine izolat, magazinul nu păcătuia câtuşi de puţin prin numărul de clienţi, rar când

îşi mai făcea apariţia câte un student pârlit ori câte vreun profesoraş dornic de chilipir şi ce era şi mai important, pivniţa se prelungea cu un tunel destul de larg pe sub clădirile di faţă până-n vecinătatea staţiei de metrou… Sondaseră terenul cu ultrasunete şi stabiliseră că mai erau de săpat numai doi metri până la peretele de beton care nu era deloc o piedică pentru ei.

Şoferul stinse luminile dar din maşină nu coborî nimeni deşi străduţa era pustie şi cât se poate de liniştită şi întunecată. Pesemne cei ce ocupau clădirile de locuinţe erau cu toţii săriţi binişor de prima tinereţe şi unica lor distracţie în afara somnului era televizorul… Poate că mai era câte unul pe ici pe colo care să-şi piardă vremea în faţa micului ecran dar cum oricum era trecut de miezul nopţii probabilitatea ca să se arate la geam ori pe vreun balcon era aproape de O.

Auto-utilitara se puse din nou în mişcare… Dădu cu spatele până ajunse în dosul anticariatului. Omul de la volan opri motorul şi după un minut coborî, se apropie de uşa de serviciu şi bătu într-un anume fel… Aşteptă câteva secunde şi repetă semnalul. Uşa se întredeschise mai întâi lăsând să se vadă o dâră de lumină destul de palidă în care se postă cu faţa noul sosit apoi se deschise de-a binelea… Din maşină mai coborâră trei oameni care începură să transporte în casă tot felul de colete şi două lăzi mari din lemn. Uşa fu închisă şi baricadată, şoferul trecu la volan şi după numai câteva minute rula cu mare viteză spre Oxford…!

Ridică receptorul cu mâna tremurând de nerăbdare şi-şi lipi urechea de el… Părea să nu fie în stare să-l ducă până lângă pavilion cu mâna aceea din care se scursese toată vlaga.

— Mda, răspunse el mai mult hârâit, dintr-un gâtlej ce parcă nu mai făcuse cunoştinţă cu lichidele de cel puţin o lună încheiată.

— Domnul Katerway, Harry Katerway? auzi el vocea operatorului atât de aproape şi de tare că avu senzaţia că-i sare timpanul în aer.

— În persoană…

— Sir, şeful vă roagă să rămâneţi pe loc… În cel mult zece minute o maşină de-a noastră va sosi la dumneavoastră şi vă va aduce la sediu. Pe agentul care va suna la uşa domniei voastre îl cheamă Smith, domnule… Vă mulţumim pentru înţelegere şi ne cerem scuze pentru incidentul de mai devreme.

Convorbirea se întrerupse chiar când Harry ar fi vrut să-l întrebe cum arăta acel Smith şi de ce mă rog măria sa Foster nu-şi mişcase chiar el în persoană curul când ştia că e vorba de vieţile atâtor oameni?

Închise laptopul şi-l decuplă de la L.C.D.-ul pe care-l folosea numai acasă Îşi privi din nou ceasul. Mai avea doar opt minute, opt minute şi trebuia să se-mbrace, să-şi aranjeze freza care îi dădea mai mereu de furcă, să-şi pregătească pardesiul, dar de ce pardesiul? Pentru ce să-l mai care după el când era soare, sfârşitul lunii mai şi pe deasupra ăla venea cu maşina?! Doar numai de dragul etichetei? Pentru treaba pe care o aveau de făcut se putea căra până acolo şi în blugi iar în picioare purtând o pereche de sandale, cele mai nenorocite şi mai demodate sandale…! îşi mai turnă un deget, dar ceva mai mare, de Whisky şi-l deşertă pe gâtlejul aproape uscat. De când nu se mai văzuse oare cu Foster? Pramatia! Poate de opt, poate de zece ani?! rânji când îşi aduse aminte de podoaba de John… În şcoala primară se ţinea numai de prostii…! Era un bătăuş de mâna-ntâi şi pe deasupra mai avea şi o gaşcă de derbedei de teapa lui cu care dădea spargeri pe la toate chioşcurile din cartier… Poliţia se dădea de ceasul morţii dar cum credeau că furturile sunt opera unor flăcăi mai răsăriţi nu-l bănuiseră niciodată! Şterpeleau biscuiţi, ciocolată, bomboane, ţigări şi băutură, niciodată nu luaseră bani, niciodată cu toate că în câteva rânduri li se serviseră pe tavă adevărate mici averi!

„Banii au serii şi pot fi verificaţi”, spunea el şi avea perfectă dreptate! Avea o minte brici puşlamaua şi poate că şcoala vieţii pe care o urmase în paralel îi ajutase al naibii de mult în carieră…

Se încălţă, îşi puse pălăria se uită-n oglindă şi îşi aranjă cravata. Arăta destul de bine…! Împlinise 43 de ani dar nu-i arăta nici pe

departe! Nu avea burtă absolut deloc faţa îi era netedă, fără niciun rid, privirea ageră tonusul muscular şi elasticitatea ca ale unuia de 30 de ani, doar faptul că nu era prea înalt nu-l recomanda ca un cuceritor dar nici aşa nu ducea el lipsă de femei şi încă din cele de cinci stele!

Soneria îl făcu să tresară. Vraja se sparse în mii de cioburi aidoma oglinzii vrăjitorului cel rău din basmul lui Andersen. Privi prin vizor mai înainte de a deschide uşa. Nu mai era nevoie să întrebe cine era. Omul de la M.I.5 pe lângă că fusese punctual ca un adevărat britanic ce era mirosea de la o poştă a agent…

Bătrânelul pipernicit care le deschisese avu grijă să ferece uşa şi să lase şi un drug de fier de-a curmezişul ei, asta doar aşa ca o măsură de prevedere în plus şi abia după ce se asigură că nu se poate vedea nimic de afară aprinse lumina, un bec chior care nu putea să aibă mai mult de 25 de W. Îi cercetă atent pe cei trei rămaşi cu bagajele descărcate din auto-utilitară şi dădu parcă prea puţin încântat din cap… Toţi erau arabi dar nu ăsta era motivul nemulţumirii sale doar erau din acelaşi neam ci felul cum îl priveau ei de parcă s-ar fi aflat cu multe trepte mai sus pe o scară socială faţă de el, de el care avea rădăcini nobile chiar dacă acum era doar un amărât de emigrant…! Poate mustăciseră totuşi din pricina aspectului său puţin cam ciudat? Asta ar fi fost o jignire chiar şi mai mare! Adevărul era cu totul altul! Erau fericiţi pentru că li se acordase onoarea de a lovi mortal fiara creştină cu toate că erau doar nişte războinici tineri… E foarte adevărat că în alte împrejurării i-ar fi pufnit râsul la vederea unei asemenea arătări dar nu şi în preajma celei mai importante operaţiuni a grupării lor! Bătrânul anticar era cel puţin bizar îmbrăcat… O cămeşoaie lungă până mai jos de glezne, albă bine garnisită pe la cusături cu un jeg vechi ce părea să dateze încă dinaintea croielii că era de mirare că se poate deplasa fără să se împiedice în poalele ei, un halat ce-i era destul de larg, pesemne data dintr-o vreme când omul era ceva mai trupeş dar îi trecea binişor de genunchi, lagât era

înfăşurat cu un şal gros de lână, verde, de un verde crud care venea ca nuca în perete peste gulerul ridicat al halatului roşu aprins, barba colilie răvăşită de parcă acolo şi-ar fi găsit de joacă cel puţin o duzină de mâţe zăpăcite iar pe creştet avea o tichie galbenă cu un ciucure care-i atârna de un şnur pe urechea stângă. Tabloul şi aşa bine condimentat nu ar fi fost desăvârşit fără ochelarii rotunzi cu ramă de oţel…

— Veniţi după mine, mormăi el în barbă, dacă asta-i tot ce aţi adus.

— Aveţi o priză la subsol? se interesă cel care părea să aibă rol de conducător al grupei

— Se-nţelege doar că avem nevoie de un prelungitor… Eu am unul dar distanţa e mult prea mare şi nu ajunge oricât am trage noi de el.

— Atunci hai să cărăm toate astea jos şi să ne apucăm odată de treabă! Avem la dispoziţie doar cinci ore şi jumătate…!

Cărară fără alte vorbe tot calabalâcul până-n fundul tunelului care se strecura pe sub clădirile de pe partea cealaltă a lui Dover-street, instalară două lămpi pe care le conectară la o priză multifuncţională şi după ce le atârnară începură să disloce cărămizile din peretele care dădea spre magazia de unelte a staţiei Westminster 3…

— Domnul Katerway? dori să ştie individul care mirosea a agent M.I. 5 de la o poştă de îndată ce Harry deschise uşa.

— În persoană domnule Smith, răspunse el. Vă aşteptam intraţi vă rog, poate doriţi un păhărel?!

— În alte împrejurări nu m-aş lăsa îmbiat de două ori dar astăzi… Şeful e foc şi pară şi nu prea ştiu de ce…?

— Cum?! se minună Harry că agentul trimis de fostul său coleg să-l care la sediul M.I. 5 nu-i şoptise nicio vorbuliţă. Pe vremuri trecea drept un mare palavragiu dar cine ştie?! Timpul, slujba, poate că s-a

mai schimbat şi el… Îşi luă laptopul, închise uşa şi ieşiră din clădirea cu trei etaje. Maşina îi aştepta la scară cu motorul pornit…

„Aha, e grabă mare! Se pare că morcovul care v-a intrat în dos e destul de zdravăn…! „gândi el urcându-se în autoturism şi aşezându-se pe bancheta din spate.

Agentul închise portiera şi urcă alături de şoferul care porni chiar mai înainte ca Smith să trântească uşa din partea lui.

20 de minute mai târziu coborau în garajul subteran al clădirii alăturate. Puţini londonezi ştiau că sediul Unei mari firme comerciale aparţinea de fapt serviciului secret condus de John Foster.

— O să luăm liftul domnule Katerway, până la al cincilea e ceva de urcat şi nu vreau ca şeful să mă tragă de urechi că v-am obosit pe scări.

Foster era în cabinetul său şi răsfoia un dosar destul de voluminos.

— „N-o fi oare chiar al meu? „se gândi Harry simţind un nod în gât. Acum ar fi fost bun al naibii un păhărel de tărie dar de unde să-l ia?

Nu se schimbase prea mult faţă de ultima oară când îl văzuse, poate burta, da, ea parcă îi mai dăduse înapoi… Se vede treaba că şefia serviciului secret nu-i prea pria fostului său coleg de şcoală…! Închise dosarul, se ridică şi-i întinse mâna peste biroul încărcat cu dosare şi telefoane.

— Luaţi loc domnule Katerway, îl invită el arătându-i un scaun destul de incomod. Smith când ieşi spune-i lui Miss Kharoline să ne aducă nişte suc de mere şi cafea, de restul mă îngrijesc eu…

— Da domnule, permiteţi să mă retrag? „Cine-o mai fi şi ăsta? „se întrebă agentul părăsind biroul şi având grijă să nu trântească uşa greşeală care i-ar fi adus pe cap o sumedenie de blesteme şi înjurături.

Harry se aşezase pe marginea scaunului şi căuta să-şi găsească o poziţie cât mai comodă, dar cum naiba poţi şedea comod pe un prăpădit de scaun ce se hâţâna din toate încheieturile gata-gata să se dezmembreze şi erai obligat să te sprijini destul de zdravăn pe picioare?

— Poţi să iei loc pe canapeaua de colo, îi spuse Foster cu

bunăvoinţă zărindu-l cum se căzneşte să-şi ţină echilibrul. Ce mama dracului, Harry, te-ai ţicnit?! Ce-i cu tâmpenia asta cu atacul terorist? Poate că ar fi mai bine să chem psihiatrul nostru şi la nevoie să-ţi administreze şi un tratament înainte de a te interna la nebuni?! Doreai cumva să măă vezi, ţi se făcuse atât de tare dor de mine şi ai apelat la o farsă de două parale?! Puteai să-i spui operatorului cine eşti, că am fost colegi de şcoală şi că vrei să mă vezi şi se rezolva fără atâta tevatură, fără atacuri teroriste şi fără ca eu să fiu acum obligat să te anunţ că eşti reţinut pentru cercetări…! Alarmarea autorităţilor prin telefon sau prin orice alte mijloace se pedepseşte foarte aspru de când cu minunea aia din 11 septembrie şi tu, tu Harry Katerway ai alarmat autorităţile, adică pe mine şi oamenii din subordine, nu-i aşa?!

— Va… VA… prin… eu… vrei să… vrei să spui… că mă arestezi şir? se bâlbâi Katerway simţind cum fuge pământul de sub el.

— Îhî! Cam aşa ceva puişorule, dar dacă ai ceva care să te ajute… Dă-i drumul, sunt gata să te ascult, dar nu mai mult de 15 minute, vezi tu sunt un tip tare ocupat…!

— Când o să auzi, n-o să mai vorbeşti aşa cu un vechi prieten… Dimineaţă, când m-am trezit şi după ce, mă rog…

Şi-i depănă de-a fir a păr toată povestea depăşind binişor limita celor 15 minute. Foster asculta atent şi din când în când îi cerea lămuriri. A conectat laptopul la reţeaua de calculatoare a Scotland Yard-ului şi a rămas cu gura căscată când a dat cu ochii de programul de care nu auzise nici el. Ar fi fost al naibii de curios să vadă cum se comportă aparatul când este şi pe reţeaua lor dar se temea de eventuale capcane care ar fi furat informaţii top-secret şi cine ştie prin ce fişiere ascunse le-ar fi rătăcit…?!

Rămăsese singur în cort şi se simţea ca naiba după o noapte de tensiune. Degeaba Haryma, favorita sa îşi dăduse toată silinţa să-l relaxeze, degeaba îl masase, îl giugiulise, dansase despuiată în faţa lui, nu reuşise să facă mare lucru…! O posedase o dată, nesatisfăcător, terminase mult prea repede, ceea ce nu i se mai întâmplase până

atunci şi plictisit de nereuşită, mai încordat decât la venirea nopţii, o expediase în cortul ei şi se dăduse licorii lui Satan cu toate că era musulman, obicei păcătos luat din America pe vremea când se instruia la Harward… Turnase în el două sticle de Johny Walker dar nu simţise nimic. E drept că era un tip rezistent la alcool dar şi două sticle de whisky sunt totuşi două sticle, adică o cantitate numai bună să bage sub masă un băutor de cursă lungă, cu atât mai mul cu cât nu se atinsese nici de ceai, nici de sifon! îşi privi ceasul şi constată furios că se făcuse deja ora zece şi jumătate iar telefonul rămânea tot atât de mut precum fusese întreaga noapte.

— Abdul, zbieră el după valetul lui de încredere. Abdul, afurisitule luate-ar toţi dracii, cât vrei să mă laşi să urlu după tine?!!!

— Poruncă stăpâne răspunse cel chemat îngenunchind, Eram prin preajmă şi aşteptam poruncile tale…

— Mă spionezi nemernicule va să zică?!

— Alah mi-e martor că n-aş face una ca asta stăpâne… Bănuiam că vei avea nevoie de mine după o noapte de nesomn şi…

Celularul începu să sune şi să danseze pe măsuţa de ceai pe care zăceau sticlele goale şi ceştile din care băuse.

— Strânge astea şi dispari, peste un sfert de ceas vreau să-mbuc ceva…! Ridică telefonul, aruncă o privire pe display şi aşteptă să iasă omul său din cort… DA…

— Bună dimineaţa domnule, auzi el vocea pe care o aşteptase toată noaptea. Îi vorbea în engleză fără pic de accent străin. Aşa conveniseră pentru cazul în care ar fi fost supravegheaţi de serviciile secrete engleze.

— Bună dimineaţa, răspunse el în cea mai britanică limbă.

— Comanda a fost livrată la vreme şi toate cele şase ediţii din culegerea solicitată vă stau la dispoziţie. Dacă doriţi puteţi trece chiar astăzi să le ridicaţi…?!

Îi venea să strige de bucurie, să sară într-un picior, să ţopăie dar se abţinu…

— Da, astăzi e foarte bine… Am ceva timp liber şi voi trece pe la dumneavoastră ca să le ridic…

— În regulă şir… Vă mulţumim şi vă aşteptăm pe la noi…!

— Voi veni negreşit… De când aştept colecţia asta! Vă mulţumesc din suflet…

— Fir-ar…! înjură Foster excitat la culme. Ai mai lucrat pe el până acum?

— Am încercat acasă dar nu aveam acces la datele voastre şi nici la cele ale Scotland-Yard-ului aşa că nu m-am ales cu mare brânză…

— Acum l-ai conectat şi nu înţeleg ce mai aştepţi?!

— Aştept să am cale liberă la plasmă… Se prea poate să ne intre un volum mare de date şi poate chiar vreo hartă a zonei unde va avea loc incidentul…

Foster îşi deconectă computerul de birou de la plasmă şi-l lăsă doar pe monitorul cel mic.

— Acum ai tot ce-ţi trebuie…?

— Îhî, făcu Harry, şi dacă ai fi atât de amabil să mă serveşti şi cu o gură de rachiu ţi-aş fi tare recunoscător…

— Parcă nu le aveai cu trăscăul!

— Foarte adevărat, dar acum… ştii emoţiile, tensiunea…

— Mă rog… Treacă de la mine…

Scoase la iveală o sticlă de Jack Daniel's şi două pahare de unică folosinţă pe care le umplu ochi.

— Vezi să nu te pui cu el…! ai nevoie de o minte limpede şi de mult noroc…!

Harry Katerway sorbi o înghiţitură şi dădu paharul deoparte. Privi mai întâi ecranul uriaş agăţat de perete şi tastă: control F 10. Pe plasmă apăru din nou ca un leit motiv „24 mai".

„Mulţumesc, la ce oră?"

Chestia asta cu mulţumesc păru să-i placă laptopului!

„Ora 18 plus sau minus cinci minute!

„Mulţumesc „tastă iarăşi Katerway, „locul unde va avea loc atacul?"

— Ce naiba, ai luat-o razna?! Ce tot îi tragi cu mulţumiri şi cu

celelalte politeţuri, e doar o maşină nenorocită?!!

— Se poate… murmură nedumerit Harry, se poate dar văd că-i place să fie tratat astfel…

Pe ecran apăru harta Londrei… Zăbovi preţ de câteva secunde apoi imaginile se succedară la intervale egale… câte trei secunde pentru fiecare… Mai întâi dispărură zonele suburbane apoi periferia…Încet – încet zona se restrângea spre centrul metropolei, tot mai spre centru… Fură analizate pe rând mai întâi gara Centrală apoi staţiile de metrou… Una după alta… Computerul zăbovea câte o jumătate de minut pe fiecare…

— La naiba! Până termină ăsta analiza tuturor staţiilor o să ne trezim cu cine ştie câţi morţi pe conştiinţă!

— Ai cumva o alternativă şi eu nu ştiu?! se răţoi Harry la fostul său coleg de şcoală generală.

Foster îşi goli paharul şi-şi mai turnă unul. Era încordat şi transpiraţia îi curgea şiroaie. Îşi mai aprinse un trabuc şi începu să pufăie mai ceva ca o locomotivă cu aburi.

Imaginea se opri din derulare, clipi şi se stabiliză. Reprezenta harta unei zone restrânse la un kilometru pătrat! clipi din nou şi în secunda următoare apărură inscripţionate numele străzilor şi cele ale obiectivelor mai importante.

— Drace!!! zbieră Foster trântind cu pumnul său uriaş în tăblia biroului făcând să sară toate câte erau pe el. Păi asta-i Wes Abbey!!!

— Mda…

— Păi tu ştii ce-nseamnă asta?! Cunoşti staţia?

— Oarecum…

— E mare cât un oraş… Am nevoie de cel puţin 20 de duzini de oameni ca să răscolească totul, cât despre evacuare… Să mă ia toţi dracii dacă mâine nu ne arestează pe toţi…!

— Abdul, la mine!

— Poruncă stăpâne, se grăbi să răspundă arabul.

— Aşterne masa, pentru două persoane. O să iau prânzul cu

domnul colonel Faruh Al Djahiry… Treci mai întâi pe la el şi-l anunţi, ai priceput?

— Am fugit stăpâne…

Ieşi din cortul şefului cel mare şi o rupse la fugă lăsându-şi stăpânul în aşteptare. Era şi el fericit pentru reuşita lor…! îşi avusese şi el rolul său, e drept unul mic, mic de tot, dar se poate spune că-l avusese…! Rămas singur studie mai întâi faţa de masă apoi scaunele pliante, le aranjă aşa cum voia el, deschise lada frigorifică, scoase o sticlă de şampanie franţuzească de care-şi lipi mai întâi obrazul, o depuse pe tava din argint, din alt cufăr scoase două cupe şi nemaigăsind ce să facă începu să măsoare cortul de la un capăt la altul… Se simţea minunat şi nu voia să petreacă de unul singur. Succesul misiunii era sigur şi o asemenea reuşită trebuia serbată…

— Am onoarea generale, răsună în spatele său vocea de tenor a colonelului Al Djahiry, Alah să vă ocrotească şi profetul său să vă lumineze paşii…!

Se răsuci pe călcâie şi îşi pironi privirile asupra noului sosit. Era acelaşi dintotdeauna, corect echipat cu uniforma strălucind de curăţenie, cizmele moi bine lustruite, proaspăt bărbierit şi cu părul lucind de gelul de calitate pe care-l folosea de câţiva ani, mai precis de când fusese la un control la un medic parizian care-l speriase cu ameninţarea calviţiei dacă nu-şi îngrijeşte podoaba capilară…!

— Ia loc Faruh, îndată o să ne servească masa… Sper că nu ai prânzit încă?!

Chiar dacă ar fi fost plin până-n gât nu-i putea aduce un afront celui mai luminat luptător al islamului refuzându-l.

— Nici vorbă generale, am o foame…!

Se aşezară. Abdul îşi făcu şi el apariţia urmat de doi tineri arabi care purtau tăvile cu mâncare. Depuse bolurile cu orez şi legume pe masă apoi aşeză platourile cu peşte, friptură rece de pui şi vasul de argint cu capac în care se găsea carnea de berbecuţ bine rumenită care le plăcea lor atât de mult. Luă sticla de şampanie, o destupă şi umplu paharele. Se retraseră lăsându-i pe cei doi singuri. Stăpânului nu-i plăcea să-i stea cineva prin preajmă când lua masa în doi.

— Colonele, astăzi avem dezlegare de la Alah pentru o gură din licoarea asta minunată… Pentru succesele noastre…!

— Pentru succese, răspunse militarul.

Ciocniră aidoma necredincioşilor şi goliră cupele.

— Să mâncăm colonele, mie unul mi-e o foame că aş fi în stare să mănânc şi un elefant…! Tăcură o vreme văzându-şi fiecare de mâncare. Într-un târziu colonelul Al Djahiry se hotărî să rupă tăcerea:

— Trebuie să-nţeleg că aţi fost anunţat?

— Peste, se uită la ceas, exact opt ore, adică la ora 21 ora noastră, Londra va avea cu cel puţin 5.000 de locuitori mai puţin şi Majestatea Sa regina Elizabeta a II-a va fi nevoită să îmbrace straie cernite…!

— Generale, spuse colonelul zâmbind fericit vă rog să-mi permiteţi să-i premiez pe oamenii noştri care au dus la bun sfârşit o misiune atât de dificilă şi riscantă…!

— Se-nţelege, se-nţelege dragă Faruh, câte zece mii de fiecare peste ceea ce trebuie să primească… Avem de unde şi în curând vom avea şi mai mult!

Se uitau unul la altul imaginându-şi dezastrul ce urma să se abată asupra uneia din cele mai frecventate staţii de metrou din Londra. Dacă programul nu minţea ora aleasă era cea mai păcătoasă pentru că atunci se înregistra cel mai mare aflux de călători din cursul după-amiezii… Foster îşi repezi mâna lui cât o lopată spre unul din telefoanele de pe birou.

— Ce vrei să faci?

— Îl sun pe Polansky de la Scotland Yard… Trebuie să ne unim forţele pentru a contracara acţiunea sceleraţilor ălora…! Singur nu pot face faţă, am prea puţini oameni disponibili şi…

— De acord, ai oameni puţini şi se prea poate să ai nevoie de ajutoare dar te-ai gândit în ce fel veţi acţiona? O să trimiţi 300 sau chiar 400 de oameni înarmaţi până-n dinţi, o să răscoleşti gara subterană cu toate cele trei staţii ale sale, o să evacuezi câteva mii de

călători obosiţi şi înfometaţi, împingându-i ca pe nişte vite, ca să cauţi… ce…?! Avem oare habar de natura atacului? Ştim oare ce fel de armament folosesc imbecilii ăia? Nu ştim, habar n-avem!!! În afară de locul dezastrului şi ora la care se va produce nu avem alte detalii…! Sună-l dacă vrei pe ăla… cum spuneai că-l cheamă… Polansky, cheamă-l aici dacă nu-i cade curul şi hai să vedem ce ne mai oferă computerul ăsta afurisit pentru că sunt sigur că ne mai dezvăluie şi alte date…! Cheamă-l pe individul de la Scotland Yard pentru o colaborare dar nu face tu vâlvă… De asta sunt sigur că se vor ocupa băieţii răi…!

John Foster rămase o clipă cu receptorul în aer privindu-l într-un fel tare ciudat pe fostul său coleg de şcoală generală. Îl aşează cu băgare de seamă la loc, scoase batista mare cât o năframă şi-şi şterse transpiraţia care i se scurgea pe frunte.pe obraji şi pe gât ameninţând să-i ude gulerul cămăşii. Se scărpină în creştet apoi se trase de vârful nasului, tic pe care-l avea din şcoală şi pe care Harry îl cunoştea foarte bine…! Întotdeauna după ce se manifesta în felul acesta urma ceva foarte neplăcut pentru cel aflat în imediata apropiere. Katerway se pregăti să închidă ochii şi să recepţioneze peste faţă lăboaia de urs de peşteră…

— Mda… va să zică aşa mă sfătuieşti tu să fac? Ştii la ce m-am gândit? Desigur, n-ai de unde să ştii pentru că nu eşti telepat… Cred că tu, Harry Katerway nu eşti deloc străin de chestia asta…! Ori încerci să faci cea mai urâtă farsă autorităţilor şi dacă-i aşa nu te văd bine deloc, ori dacă nu-i o cacealma nenorocită şi eşti şi tu angrenat în afacerea asta şi sincer înclin să cred că da, o să intri la mititica pentru o vacanţă egală cu restul zilelor tale…! Din clipa asta eşti arestat, ai dreptul la un avocat, dacă nu ai unul o să primeşti ajutorul unuia ce-ţi va fi dat din oficiu… etc. etc, nu mai e nevoie să ţi le înşir şi pe celelalte…!

Harry rămase blocat, cu ochii cât cepele scoţiene şi gura căscată semănând mai mult cu un biet retardat decât cu el, cu Harry Katerway, cel de mai înainte… Se chinuia să spună ceva, să protesteze să ţipe la şeful M.I.5, să-i zbiere în faţă că e un idiot care se-nşală, că are un cap mare dar pătrat şi minte mai deloc, că el fostul, de n-ar mai fi fost,

coleg de şcoală nu are niciun amestec în toată afacerea asta decât că a fost ghinionistul căruia i s-a implantat programul ăla tâmpit pe calculator…! Înghiţi în sec de mai multe ori, întinse mâna după paharul încă aproape plin şi-l dădu peste cap. Ighiţi din nou nodul care părea să-i preseze corzile vocale şi cu un glas pe care nici el nu şi-l putea recunoaşte spuse:

— Eşti cel puţin nebun, paranoic, bun de dus la ospiciu domnule…

— Orice spui poate fi folosit împotriva ta… Să ştii că jignirile nu au darul să te absolve de vină şi nici măcar să-ţi acorde circumstanţe atenuante…!

— Bine, te rog să mă ierţi, m-a luat valul… Am înţeles, sunt arestat, mărturisesc că am doi avocaţi nu unul dar nu voi apela la serviciile lor îţi jur că nu am niciun amestec dar te implor lasă-mă să-mi văd de treabă…! Gândeşte-te la cei cărora le va suna ceasul în după-amiaza asta… Cheamă-l pe ăla de la mă rog de unde vrei tu, leagă-mă de picioare, de canapeaua asta, dar lasă-mi mâinile libere şi posibilitatea să lucrez cu laptopul…! timpul trece, au mai rămas doar cinci ore şi jumătate şi în afară de locul dezastrului nu ştiu altceva… Lasă-mă să lucrez poate aşa o să aflăm şi natura şi exact locul unde a fost sau va fi amplasat dispozitivul… Te rog omule, pricepe că sunt în joc atâtea mii de vieţi…!

Foster îl studie câteva clipe cu o privire iscoditoare şi cât se poate de curioasă, pesemne aşa se zgâia şi Humboldt în copilărie la bâzdâgăniile pe care le captura în vederea cercetărilor lui, umplu din nou cele două pahare cu Whisky, ridică receptorul telefonului albastru, apăsă speakerul şi formă un număr pe care Katerway nu reuşi să-l vadă. Aşteptă câteva clipe… Începu să sune… o dată… de două ori… de trei ori…

— Scotland Yard, cu ce vă putem ajuta?

— M.I.5, Foster, dă-mi te rog legătura la Polansky.

— Bună ziua domnule Foster, aveţi legătura…

În difuzorul speakerului răsună declicul apoi aproape imediat o voce feminină:

— Cabinetul inspectorului şef Anthony Polansky…

— Bună Miss Sarah, tot blondă şi răpitoare ai rămas sau te-a pus nesuferitul de Thony să-ţi schimbi culoarea părului din cauza bancurilor cu blonde?

— Oh, Mr. Foster, bună ziua, doriţi cu şeful? Să ştiţi că am rămas cum m-aţi văzut ultima oară şir şi nu am de gând să mă schimb numai de dragul şefului…

— Cu el vreau Miss Sarah dar promit, ce spun eu? Jur că o să vină şi ziua când n-o să-l mai caut pe ursul ăla morocănos şi o să stăm doar noi doi de vorbă.

— Salut barosane, răsună în încăpere vocea veselă a bărbatului de la celălalt capăt al firului. Ce necazuri te-au mânat spre mine?

Deşi între instituţii era o rivalitate ce data de câţiva ani buni, cei doi şefi erau în relaţii destul de amicale. Se întâlneau la câte o carte, la un cricket mai urmăreau şi câte o partidă de fotbal împreună, doar iubeau aceeaşi echipă, şi după meci trăgeau şi câte un chefuleţ…

— Salut bătrâne, aş dori să-ţi muţi şuncile până la mine…

— Ce vorbeşti?! Doar atât? De ce nu vii tu? Cu ocazia asta poate pui de vreo întâlnire cu Sarah…

— Aş prefera să vii tu aici… Să ştii că avem o problemă care se anunţă al dracului de nasoală dacă nu-i dăm de cap!

— Ei, Ei doar n-o fi vreo ameninţare teroristă?!

— Bingo! Ai câştigat…! Din păcate cam aşa stau lucrurile…

— Eh, atunci se schimbă socoteala… Hai că vin… în zece minute sunt la tine…!

20 de minute mai târziu Anthony Polansky comod instalat pe canapea, alături de Harry pufăia din L.M.-ul, al treilea de când venise şi se zgâia plin de neîncredere la cei doi bărbaţi. Îl puseseră la curent cu situaţia în care se aflau şi acum rumega informaţiile şi în paralel căuta să facă un plan de acţiune…

— Păi chestia asta-i ca dracu'! West Abia e mare cât o suburbie londoneză prin care se scurg mii de călători pe oră şi trec trenuri din minut în minut… Timpul nu-i de partea noastră, dar de loc şi zău, să mă ia naiba dacă am vreo idee cum trebuie să acţionăm?!!! Dacă ai

intrat în posesia unei asemenea informaţii domnule Katerway de ce ai aşteptat până astăzi?

— Mi se pare şir că v-am mai spus că până-n dimineaţa asta aveam instalat şi eu ca toată lumea un Windows Vista… Abia când am vrut să verific ceva mi-am dat seama că programul fusese schimbat, naiba ştie de cine şi cum cu porcăria asta de Doors for save…

Tăcură o vreme. Liniştea era atât de apăsătoare încât dacă cineva ar fi tras cu urechea ar fi putut jura că aude cum li se învârtesc rotiţele dinţate prin cutiile craniene…

Harry îşi luă inima-n dinţi şi tastă:

— „Te rog… natura atacului terorist…”

— „Autoconectare cu staţia Westminster Abbey, computerul de supraveghere „Trecură zece secunde lungi cât zece veacuri!

— A pornit din nou, şopti Foster. De ce mama naibii a avut nevoie de pauză?

Pe plasmă apărură din nou mai întâi clipind apoi stabilizându-se…

— „Conectare efectuată… Scanare Westminster Abbey 3… Scanare Westminster Abbey 3… Nimic de semnalat… Scanare Westminster Abbey 2… scanare Westminster Abbey 2… nivelul doi… nimic de semnalat… nivelul unu… nimic de semnalat…!”

— Ei, aşa parcă mai merge…! sări Polansky pesemne că e la unu…! Oricum aria de căutare s-a restrâns considerabil…

— „Scanare Westminster Abbey!… scanare Westminster Abbey!… nimic de semnalat…!”

Rezultatul scanării căzu ca un trăsnet asupra celor trei. Rămaseră muţi de uimire şi disperare… Tocmai când Foster se pregătea să râdă de cât de naivi fuseseră pe ecran începură să se deruleze alte cifre şi simboluri care se transformau aproape instantaneu în litere, în majuscule roşii ca sângele…

— „Scanare căi de aeraj: Scanare căi de aeraj şi climatizare W.A.3… scanare căi de aeraj şi climatizare W.A.3… nimic de semnalat… Scanare căi de aeraj şi climatizare W.A.2… nimic de semnalat… Scanare căi de aeraj şi climatizare W.A.1… scanare căi de aeraj şi climatizare

W.A.1… nimic de semnalat… Unitatea centrală de distribuţie… unitatea centrală de distribuţie… Danger!!! Scanare unitatea centrală de distribuţie… Imagini camere de supraveghere… Deconectat…! Deconectat…!”

— Aici e! strigă Foster excitat la culme. A găsit-o…! mai încearcă, poate mai aflăm şi altceva…

Katerway se mai uită o dată pe ecranul uriaş bău câteva înghiţituri de whisky îşi aprinse un Dunhill şi reluă dialogul cu laptopul:

— „Îţi mulţumesc…”

— Iarăşi?!

— De câte ori va fi nevoie, ricană el.

— „… pentru informaţiile furnizate… Te rog încearcă să porneşti camerele din unitatea centrală de distribuţie…”

Agentul se opri din nou în capătul străduţei şi privi lung spre Roverul albastru metalizat staţionat la vreo sută şi ceva de metri de el. Erau tot patru persoane care păreau să aştepte ceva sau pe cineva. Era acolo de mai bine de jumătate de oră şi dacă ar fi fost gol nu i-ar fi atras atenţia dar aşa… Scoase batista îşi şterse faţa udă de transpiraţia ce curgea pe el, se plesni cu bastonul peste coapsă şi porni mai departe hotărât să-i viziteze pe cei aflaţi în maşină dacă şi la următorul rond aveau să se afle tot acolo…

— Cred că ne-a citit sticletele, murmură şoferul când îl zări pe agent apropiindu-se. Voi nu trebuie să scoateţi nicio vorbuliţă, sunteţi surdo-muţi, eventual puteţi gângăvi ceva de neînţeles…

Poliţistul trecu pe lângă Rover făcându-se că nu-i bagă în seamă pe cei din maşină… Parcurse distanţa până la colţul celălalt dându-le parcă prilejul să se care de acolo. Se răsuci pe călcâie, se lovi din nou cu bastonul ca şi cum ar fi vrut să-şi dea un impuls şi când ajunse în dreptul autoturismului de teren se opri şi se căzni să privească prin geamul fumuriu. Bătu cu degetul în portieră şi aşteptă răbdător să se deschidă. În sfârşit şoferul păru să-l remarce şi coborî geamul din

partea lui…

— Bună ziua şir, salută politicos agentul, sunteţi amabil să-mi prezentaţi actele? Eu sunt agentul A.C.2314 Alan Parker…

— Desigur domnule agent Parker, rosti şoferul scoţând actele din torpedou. Iată aici sunt toate documentele, permisul de conducere, actul de identitate, certificatul de rulaj şi înmatriculare. delegaţia mea şi dacă doriţi să mai vedeţi şi actele lor, continuă arătând cu capul spre însoţitorii săi o să le cer să vi le prezinte… Ştiţi ei sunt surdo-muţi şi suntem nevoiţi să mai zăbovim un timp aici în aşteptarea instructorului lor pentru a pleca acasă…

Agentul cercetă actele care erau în perfectă ordine dar nu scăpă nicio vorbuliţă din spusele şoferului.

— De unde veniţi?

— De la St. Paul şi ne întoarcem acasă la Santa Khatarina…

— Aha, făcu agentul complice, aţi fost la fete?!

— Da, da, ăla mai negricios vrea să se-nsoare şi ne-a cărat după el cică în peţit… Se pare că s-au plăcut şi peste o lună o să-şi pună pirostriile…

— Vă mulţumesc domnule, sunteţi amabil. Îi restitui actele, îi salută regulamentar şi i se adresă din nou şoferului: vă rog să-i transmiteţi casă de piatră, fericire şi o droaie de copii din partea agentului Parker dacă vă înţelegeţi cu el…

— Vă mulţumesc în numele lui şi vă asigur că-i voi transmite… Ah! O-ntrebare… Mai putem rămâne aici o vreme, poate o jumătate de oră, poate ceva mai mult, ştiţi până vine instructorul… M-am gândit că strada asta nu-i prea circulată şi de aceea ne-am dat aici întâlnire…

— Desigur domnule puteţi staţiona în voie, nu e interzis…

— Vă mulţumesc Sir!

Poliţaiul se depărtă mulţumit în sinea lui că lămurise şi misterul Roverului staţionat acolo… Nişte amărâţi, loviţi de soartă…!

— Bun băiat Alan Parker ăsta murmură printre dinţi şeful grupei. Ia spune ce-ai făcut cu utilitara?

— E la loc sigur, într-un garaj mai izolat… La noapte un incendiu va şterge orice urmă…

— Perfect…! Hai să găsim ceva, să improvizăm ceva… Nu trebuie să mai fim deranjaţi de poliţie chiar dacă s-ar ivi din nou acest Mr. Parker…

— Cred că am eu o idee, spuse un al doilea… Hai să le dăm o vulpe…! sună la Scotland Yard de pe celularul meu şi anunţă că s-a amplasat o bombă… undeva, mai departe, să zicem Heathrow. Se vor năpusti cu toţii într-acolo şi vom vâna noi doi iepuri dintr-o lovitură. Pe noi ne vor lăsa în pace iar West Abbey va fi neglijată cel puţin două ore…!

* * *

Se zgâiau ca hipnotizaţi la imaginea mărită pe stop-cadru şi nu era niciunul în stare să scoată măcar un sunet, cât de mic, doar sunet să fie! Lângă perete, aşezate în aşa fel încât să nu fie zărite dacă cineva intra din întâmplare acolo, mascate de cele trei compresoare care asigurau aerul din instalaţii înainte de a ajunge în spiralele de răcire erau două butelii mai mari decât cele obişnuite în care se depozitează oxigenul lichefiat. Ambele recipiente erau cuplate prin furtunuri de presiune la unul din distribuitoare, unul care nu era în stare de funcţionare.

Foster fu primul care-şi reveni din uluială. Pescui un trabuc, îi muşcă vârful şi-l aprinse cu bricheta lui mare de birou. Luă sticla de Whisky şi când voi să toarne constată că paharele erau încă pline ochi. Îl ridică pe al său şi-l dădu dintr-o suflare peste cap. Se strâmbă mai întâi, se şterse cu batista care era deja udă numai bună de stors, mai aruncă o privire spre plasmă, mai trase două fumuri până ce simţi că i-a pătruns fiece alveolă, bătu cu pumnul în masă şi scoţând un geamăt de urs înjunghiat se ridică şi începu să măsoare biroul de la un capăt la celălalt…

Un pas… doi… trei… trase un fum din trabuc patru… cinci… şase… şapte… se întoarse, mai trase un fum, unu… doi… trei… patru fumul din trabuc, cinci… şase… şapte…

— Poţi face în aşa fel încât să avem o idee ce drac de gaz conţin recipientele alea?

„Poţi fixa imaginea pe una din butelii în aşa fel încât să putem

vedea ce fel de gaz conţin?”

În loc de răspuns imaginea fu mutată pe o a treia cameră de supraveghere. Stop-cadru, se orizontaliză şi luă un prim-plan… „DOX. D.C.S2. – 120 metri cubi”.

— Ce-i asta? întrebă Katerway.

— Doamne – Dumnezeule! se lamentă Polansky, păi ăsta-i un derivat al sarinului mult mai puternic şi mai ucigător iar cantitatea din recipientele alea e suficientă pentru o sută de mii, poate chiar mai mulţi de oameni…!

— Imposibil! Cum naiba au reuşit ăia să intre acolo?!

— Asta chiar nu mai contează, cel puţin deocamdată… Bănuiesc că au intrat ca muncitori ai societăţii iar recipientele sunt albastre, prin urmare foarte uşor de confundat cu cele de oxigen…

— Prin urmare planul lor ar fi funcţionat de minune dacă nu erai tu amice Harry…! La ora 6 p.m., adică la o oră de vârf, urmează să intre în funcţiune agregatul la care sunt conectate cele două butelii aducătoare de moarte… În mai puţin de cinci minute toţi cei aflaţi în toate trei staţiile ar da ochii peste cap iar în alte 20 de minute gazul ar invada şi cele mai apropiate gări de metrou… Asta ar putea însemna cam 40.000 – 50.000 de vieţi…! Eşti un om făcut Harry Katerway…

— Cum… ce… adică, nu… nu mai sunt arestat… se bâlbâi el mai mult din cauza şocului când realiză ce nenorocire era cât pe-aici să se întâmple.

— Ei, la naiba! se răţoi la el Foster, ce tot baţi câmpii?! îşi privi ceasul, se trase de vârful nasului şi reluă: E patru fără două minute… Timp ar fi suficient acum când ştim cu ce avem de-a face… Cum stai cu chimiştii Thony?

— Perfect, un telefon şi i-am băgat în priză…

Interfonul scoase un bâzâit slab şi apoi din difuzor se auzi vocea domnişoarei Kharoline, secretara lui Foster:

— Sir, Mr. Polansky e căutat de la Scotland Yard…

— Mulţumesc Miss, răspunse poliţistul, fă-mi te rog legătura pe telefonul albastru… Ridică receptorul şi conectă speakerul. Polansky…

— Mă iertaţi şir, răsună vocea secretarei, am considerat că

trebuie să fiţi pus la curent…

— Ce s-a întâmplat Sarah?

— S-a primit un telefon la Scotland Yard care anunţă că la Heathrow s-a pus o bombă de mare putere… Ce ordonaţi să facem?

Un zâmbet larg de om în culmea fericirii îi lumină faţa. Foster îşi mușcă trabucul ca să nu urle de bucurie! Alarma asta era o mană cerească pentru ei. Pica la ţanc şi erau amândoi siguri că teroriştii nu erau străini de ea. Voiau prin urmare liniște la locul unde urma să aibă loc adevăratul atac…!

— McNeill e cumva prin preajmă?

— Dumnealui m-a pus să vă caut…

— Bun băiat! Dă-mi-l te rog…

— Vă salut domnule Foster, începu prin a-l saluta mai întâi pe şeful M.I.5, la ordin şefule…

— Deschide-ţi bine urechile Phill! Chestia asta e o mare cacealma menită să ne ducă de nas. O să jucăm aşa cum se aşteaptă cei ce au sunat la Scotland Yard dar noi fiind băieţii deştepţi vom lucra pe două fronturi… Dai alarma, trimiţi trupe anti-tero, ambulanţe pirotehnişti, mă rog tot tacâmul necesar într-o atare situaţie, zarvă cât mai multă, evacuări de persoane opriri de zboruri, linii telefonice aglomerate, cât mai multă presă, televiziuni cât cuprinde busculade, câteva arestări, nevinovaţi fireşte cărora le vom da drumul tot astă seară cu scuzele de rigoare, vreo două-trei maşini lovite, mă-nţelegi… şi totul să dureze până pe la ora 19, după care negăsindu-se nimic retragerea…!

— Am înţeles Sir!

— În regulă! Ştiam eu că eşti un tip deştept pe care mă pot bizui! Acum fii foarte atent! Tot teatrul ăsta o să-l regizeze Smith, are talent şi pe deasupra iubeşte spectacolele… Tu iei o grupă de şase oameni, chimişti, şi vă deplasaţi la Westminster Abbey, dar fiţi cu luare-aminte fără să fiţi băgaţi în seamă! Intraţi pe şest în distribuţie aer şi climatizare şi acolo o să găsiţi o comoară…! O comoară de care avem mare noroc să fi aflat la vreme… Sunt acolo două butelii cu sarin conectate la unul din utilaje, cel ce urmează să intre în funcţiune la ora

6 cu atâta gaz în ele încât ar putea curma vieţile a zeci de mii de oameni în doar câteva minute! Le decuplaţi şi rămâneţi pe loc gata de orice… S-ar putea ca teroriştii să mai fie prin preajmă şi dacă nu reuşim să-i capturăm şi ei văzând că nu se întâmplă nimic să vină peste voi şi să-ncerce să remedieze defecţiunea… Ai băgat la cap?

Phill McNeill repetă aproape cuvânt cu cuvânt toate instrucţiunile primite, salută scurt şi întrerupse legătura.

— Ai şi tu un Smith?

— E doar un nume comun aşa că nu văd de ce să ai doar tu?!

— Mda, mormăi Foster, da' ce faci tu acolo Harry prietene?

Katerway îşi golise paharul şi reîncepuse dialogul cu laptopul. Emoţiile îi uscaseră gâtlejul şi acum după ce-şi luase o doză bună de lubrifiant îi venise o idee.

„Te rog fă-mi o listă cu autoturisme care staţionează de mai mult de o oră pe străzi mărginaşe dar prea puţin circulate pe o rază de un kilometru în jurul staţiei West. Abia…"

Cei doi poliţişti se priviră mai întâi surprinşi apoi mustăcind îşi îndreptară atenţia spre plasmă.

„Am găsit doar trei autoturisme. Un Ford Focus 2005, staţionează de patru zile pe stradă… Un B.M.W. seria 7 stă de două zile pe stradă… şi un Rover de teren care staţionează de trei ore pe Dover-street…"

— Asta-i! strigară cei doi într-un glas.

„Poţi afla numele agentului din zonă şi eventual să ne faci legătura cu el prin staţia domnului Polansky?"

„Pot orice atâta timp cât sunt conectat la banca Scotland Yard-ului. Trecură câteva secunde după care pe ecran apăru: Agent Alan Parker – legătura în zece secunde…"

„Mulţumesc, eşti super!"

— Ce naiba îi tot… dar nu-şi termină fraza. Staţia începu să bâzâie. Polansky sunt.

— Oh! făcu surprins omul de dincolo. Sir agent Parker la ordinele dumneavoastră…

— Ai remarcat un Rover de teren care staţionează de câteva ore

prin zonă, mai precis pe Dover-street?

— Da Sir, răspunse agentul, e un Rover albastru metalizat cu patru oameni în el Mi s-a părut nefiresc şi i-am verificat… Sunt trei surdo-muţi şi şoferul lor şi îşi aşteaptă instructorul… Documentele sunt în regulă…

— Rămâi pe loc şi ai grijă să n-o-ntindă! Dacă vor să-şi ia tălpăşiţa te ţii după ei şi raportezi

— Am înţeles Sir!

* * *

Generalul se ridică-n capul oaselor. Dormise două ceasuri şi ar mai fi tras la aghioase dacă nu-l trezea telefonul. Îşi aprinse o ţigară, trase câteva fumuri făcând rotocoale şi zâmbi cu toată mahmureala. Scoase o sticlă de whisky din lada frigorifică, o destupă şi fără să mai toarne în pahar trase câteva gâturi zdravene. Se şterse cu mâneca halatului, îşi aranjă mustaţa îşi puse turbanul şi după ce mai trase câteva fumuri se ridică în picioare.

— Abdul…

— Poruncă stăpâne…

— Cheamă-l pe Al Djahiry la mine!

— Am înţeles stăpâne, rosti el părăsind cortul şi îndreptându-se în fugă către cel al colonelului. Generalul zâmbi arătându-şi dinţii albi, perfecţi. Se şi vedea negociind cu mai marii lumii care se dovedeau mult prea neputincioşi pentru el. Era cel mai tare şi se baza pe oameni tot unul şi unul! Curând, foarte curând chiar va fi cel ce face cărţile, va fi cel care hotărăşte soarta lumii, viaţa şi moartea…

— Să trăiţi generale, îl salută colonelul care se strecurase în cort fără ca el să bage de seamă. Mârâi înciudat şi surprins hotărându-se ca pe viitor să fie mai atent. Nu trebuia să devină o obişnuinţă luatul pe nepregătite… Era o dovadă de slăbiciune şi el era doar un om puternic, cel mai puternic om de pe planeta asta nenorocită…!

— Ia loc colonele, bei un Johny Walker?

— Cu plăcere dar numai dacă trebuie să vă ţin companie…

— Sigur, sigur avem şi motive…

— S-a rezolvat?

— 99, 99 la sută… Avem oameni întreprinzători şi deştepţi colonele! Să vezi ce drăcie le-a dat prin cap…! S-au dat drept surdo-muţi când un agent curios i-a întrebat de sănătate, trei handicapaţi care-şi aşteptau instructorul… Pentru a nu mai avea surprize au sunat la Scotland Yard şi au anunţat un atac cu bombă, una de mare putere pe aeroportul Heathrow… Ha, Ha, Ha! ce crezi că a urmat? Toată poliţia s-a deplasat la aeroport să caute bomba! Ambulanţe, pompieri, trupe anti-tero, mă rog tot ce se poate deplasa într-o atare situaţie de mare criză…! Ha, ha, ha! West. Abia a rămas nesupravegheată şi în scurt timp… Bum!!! Adevărata bombă o va băga pe Majestatea Sa în doliul de care îi este atât de silă…!

Foster se uită la ceas…

— 18.02. Totul a mers ca la… am vrut să spun ca la carte dar a fost ca la computer. Ia spune-ne Harry, acum că totul s-a sfârşit cu bine, ăia sunt bine priponiţi, sarinul a fost trimis la neutralizare, spune-ne de unde ai tu minunea asta de program?

— V-am mai spus pare-mi-se că m-am trezit cu el dimineaţă când am vrut să verific ceva… Habar n-am cum a ajuns acolo şi nici cine l-a instalat…

— Ce-ar fi dacă l-ai determina pe el să ne spună? interveni şi Polansky.

— O să-ncerc da' mai întâi şi-ntâi vreau să beau ceva… Emoţiile şi încordarea mi-au cam uscat gâtlejul…

— Că bine mai zici amice răspunse Foster, un whisky sau un suc de mere?

— Ei şi tu acum, suc de mere, ăla-i bun pentru ţânci abia înţărcaţi…!

Şeful M.I.5 umplu paharele, ciocniră şi băură pe îndelete. Katerway îşi aprinse un Dunhill, trase câteva fumuri şi începu să tasteze:

— „Îţi mulţumesc din suflet pentru ajutorul dat… Aş dori să aflu

cui îi datorăm salvarea a mii de vieţi în după-amiaza aceasta…?”

Imaginea sălii în care se aflaseră cele două recipiente cu gaz sarin se estompă dispărând încetul cu încetul. Ecranul se întunecă şi rămase aşa preţ de câteva zeci de secunde.

— S-a supărat? întrebă Polansky.

— Eu zic să mai aşteptăm…

— „Solicit deconectarea de la banca de date a Scotland Yard-ului…!”

Harry se execută.

— „Mulţumesc.

— Instrucţiuni

— Este necesară verificarea zilnică a programului Doors for save de cel puţin trei ori în 24 de ore. De fiecare dată când vor fi avarii în sistemul de securitate şi vor apărea ameninţări teroriste va trebui să fiu conectat la o bancă de date. Preferabil M.I.5. Programul se poate autodezvolta în raport cu ameninţările ce vor plana asupra planetei indiferent de zonă… Te-am ales pe tine Harry Katerway din patru sute de milioane de utilizatori… şi nu uita, eşti singurul om care stăpâneşte acest program. Dacă încearcă altcineva să-l deschidă se autosuprimă şi distruge şi computerul! De aceea este necesară o cât mai bună supraveghere şi colaborare cu autorităţile…

— ISAAC NEWTON”.

Mâinile îl dureau îngrozitor, gâtul îi înţepenise, muşchii abdominali păreau să-i cedeze din pricina tensiunii la care erau supuşi, picioarele îi amorţiseră şi se gândea serios dacă mai sunt ale lui sau dacă nu cumva, Doamne fereşte îi paralizaseră, capul părea să se pregătească pentru a-i face explozie, creierul îi vâjâia de parcă se afla într-un malaxor uriaş care-l frământa cu nădejde bătându-şi joc de circumvoluţiunile lui fruntea îi ardea cu îndărătnicie, palmele păreau să-şi dorească să scape de degetele ce deveniseră inutile, ochii îl usturau de parcă cineva făcuse o glumă proastă aruncându-i o tonă de sare în ei şi nu se putea mişca, nu putea deşi îşi dădea toată silinţa…!

Era ţeapăn, răstignit aidoma unui crist contemporan pe crucea aia din metal, prins cu nădejde în buloane din argint pentru a nu se infecta, pentru a-i prelungi la nesfârşit suferinţa şi deasupra, în vârful ascuţit al crucii flutura vesel drapelul britanic fără ca el să simtă nici cea mai uşoară adiere de vânt…! Se căzni până la durere să-şi deschidă ochii… Pleoapele refuzau dar cu un efort uriaş reuşi să vadă ceva – ceva… Privea printre lacrimile care i se scurgeau şiroaie dar vedea…! Se îngrozi de priveliştea care i se desfăşura dinainte! EL, îngerul morţii, al necredinţei era acolo în faţa sa şi rânjea arătându-şi dinţii săi albi şi neobişnuit de lungi şi ascuţiţi. Purta straie albe, strânse pe trup şi în picioare avea nişte încălţări din piele moale şi ciudată… Harry ştiu de îndată că sunt făcute din piele umană… Un tremur violent îi scutură întreaga fiinţă! Pe umeri avea o mantie purpurie, semn imperial iar pe cap, ei bine pe cap avea turbanul alb al necredincioşilor împodobit cu o semilună uriaşă din rubinul cel mai roşu şi mai pur şi o pană de struţ, o minunată pană care stătea nemişcată cu toate că la el acolo bătea Simunul. De urechea stângă atârna un scorpion din smarald şi cu toate că era din piatră, fie ea şi preţioasă se mişca aidoma unuia viu… În mâna stângă ţinea un iatagan uriaş ascuţit ca un brici ce arunca scântei pretutindeni! îl fixa cu ochii săi negri şi mari anunţându-l că ceasul ispăşirii sale se apropie cu paşi repezi… Pe deasupra arătării zburau butelii gigantice pe care Harry reuşi să citească „sarin", dar recipientele nu reuşeau să-şi atingă ţinta deşi el nu se putea mişca, nu putea să schiţeze niciun gest în afara clipitului neîncetat şi des provocat de usturime…! Tocmai când se pregătea să-l cresteze cu arma sa ucigătoare în faţa Îngerului Morţii răsări ca din pământ un cavaler îmbrăcat într-o armură strălucitoare care-i pară lovitura cu propriul său trup. Din cer începurăsă se prăvălească sumedenie de mere, mere mari şi roşii care deviară buteliile zburătoare şi le trimiseră aiurea, undeva, nicăieri…! Un ţârâit puternic dar binevenit îl anunţă că ceasul salvării a sosit…

Harry Katerway se trezi din coşmarul care-l epuizase. Se frecă la ochi, se întinse şi împins de o curiozitate îmbinată cu spaimă îşi studie atent mâinile. Erau întregi, negăurite… Soneria izbăvirii mai răsuna

încă zgâriindu-i timpanele! Scutură din cap. Ei, bine visul avusese şi ceva real, capul îl durea îngrozitor…! Înţelese că telefonul de pe noptieră făcea larma aia care-i ameninţa creierul cu explozia. Întinse mâna şi ridică receptorul:

— Mda… mormăi el cu un glas ruginit, Katerway…

— Salut Harry, amice, Foster la telefon… Dormeai?

— Imaginează-ţi, dar oricum îţi mulţumesc. m-ai trezit dintr-un coşmar îngrozitor…

— Ai cam pus-o de mămăligă aseară… Cum te simţi?!

— Mă doare al naibii de tare căpăţâna da' o să-i dau aspirină şi una mică şi trece…

— Nu! Orice altceva, zeamă de cucută, scoarţă de mătrăgună, cianură… nu asta nu! Pumni, apă rece, cafea, ceai, mă rog tot ce ştii tu mai bine că ţi-ar prii în afară de una mică…!

— De ce?

— Pentru că la 11 şi 30 de minute ne aşteaptă premierul la el… Pe toţi trei…!